

Am văzut că în această scrisoare găsim descrise sentimentele credinciosului aflat nu la începutul vieții lui de credință, ci la sfârșitul ei. Aceasta nu înseamnă la sfârșitul vieții lui pe pământ, ci la sfârșitul maturizării lui spirituale, când a atins maturitatea prin care știe să se ridice mai presus de împrejurările vieții, fiind ascuns în mâna Domnului, așa că inima lui nu este umplută cu nimic altceva, ci numai cu persoana Domnului Isus și cu lucrurile spirituale. Împrejurările, oricât de grele ar fi ele – și cât de grele au fost ele pentru apostolul Pavel, care acum se găsea în închisoare! -, nu pot niciodată să reducă bucuria, fericirea și pacea lui. Nu se găsea nimic în lume care să aibe atracție pentru inima lui. Aceasta nu înseamnă că pe pământ nu sunt lucruri care sunt frumoase în sine însuși, dar în comparație cu persoana Domnului Isus își pierd valoarea, sunt considerate ca o pagubă și un gunoi, așa cum vom vedea în capitolul 3.

După ce în capitolul 1 am avut un fel de introducere, am ajuns acum la capitolul 2, care împreună cu capitolul 3 constituie tema propriuzisă tratată de apostol în această scrisoare. În aceste două capitole găsim două gânduri, care se completează reciproc, și care de fapt stau unul lângă altul și unul în fața celuilalt. Dacă Domnul ne va ajuta, vom vedea în capitolul 2 pe Domnul Isus în viața Sa pe pământ. Aceasta este deci trecutul. Vom vedea cum *a fost* El aici pe pământ, ce gând L-a însuflețit pe drumul Său aici pe pământ. În capitolul 3 vom vedea cum *este* El acum, înălțat la dreapta lui Dumnezeu în cer. Aceste două realități sunt de o deosebită însemnătate pentru viața noastră practică.

De fapt dezvoltarea noastră spirituală începe cu capitolul 3. Prima întrebare pentru noi este: ce înseamnă Domnul Isus pentru inima noastră, ce înseamnă faptul că El este acolo sus la Dumnezeu? Suntem noi conștienți de faptul că El șade la dreapta lui Dumnezeu, încununat cu slavă, după ce a împlinit lucrarea prin care omul cel vechi a fost înlăturat pentru totdeauna? Acolo sus Își dedică toată viața Sa pentru noi, da, toate gândurile Lui sunt îndreptate spre noi. Suntem noi conștienți că viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3, 3) și toate interesele noastre, toată sfera vieții noastre este acolo la Hristos, așa că tot ce este aici pe pământ dispare? Abia după ce am învățat această lecție ajungem la învățătura din capitolul 2. Atunci noi, atâta timp cât încă nu vom fi acolo la El în slavă, vom arăta în viața noastră pe pământ gândul pe care L-a arătat Domnul Isus cât a fost aici pe pământ. »... Gândul acesta, care era și în Hristos Isus« (cap. 2, 5). Sunt numai câteva versete în acest capitol care vorbesc despre gândul care era în Hristos. Restul versetelor din capitol nu sunt lipsite de importanță, căci ele ne dau o învățătură foarte importantă. Am putea spune: Da, este Domnul Isus Însuși, care a avut un astfel de gând: El era Dumnezeu descoperit în carne (1 Timotei 3, 16). Cine ar putea fi asemenea Lui? El nu a fost ispitit prin păcat, așa cum suntem noi, El nu a cunoscut păcatul, El a putut să meargă pe acest drum fiind însuflețit în chip desăvârșit de gândul jefirii de Sine. Pe parcursul capitolului 2 vedem că îndemnul apostolului nu sunt lipsite de sens, ci că este posibil (prin puterea Domnului, vreau să precizez clar aceasta) să ai gândul pe care l-a avut Hristos Isus. Vom găsi gândul acesta la apostolul Pavel, la Timotei și la Epafrodit.

Apostolul se referă în primele versete ale acestui capitol la ceea ce am studiat în capitolul 1. Am văzut că filipenii aveau legătură cu apostolul Pavel aflat în închisoare. Ei nu s-au rușinat de el, cu toate că era un pușcăriaș, ci stăruiau în lucrurile pe care le-au făcut la început. Ei au luat parte la Evanghelie prin aceea că au avut părtășie cu apostolul în lucrarea lui pentru Domnul. Ei i-au trimis darurile lor, probabil prin Epafrodit. Inima apostolului s-a înviorat prin aceasta. Ca să știm ce înseamnă să fi în închisoare pentru Evanghelie, ar trebui să fim ca apostolul Pavel, care la sfârșit a fost părăsit de toți creștinii din Asia Mică (2 Timotei 1, 15; 4, 16). Nici-un credincios din Asia Mică nu a mai vrut să meargă cu apostolul pe același drum. Ce trebuie să fi însemnat pentru el – cu toate că aici încă nu era așa de grav – faptul că în Filipi era o Adunare care întreținea relații cu el!

Și cu toate acestea în primele două versete ale celui de-al doilea capitol el trebuie să-i sfătuiască, cu toate că se aflau pe un nivel spiritual ridicat. Este ciudat aceasta, dar voi reveni la

gândul acesta. Vedem cât de prietenos îi sfătuiește apostolul aici. Este de înțeles că apostolul, care a fost copleșit de darurile lor de dragoste, nu a putut să le vorbească cu severitate, așa cum a făcut cu galatenii: »O, galateni nechibzuți! Cine va fermecat?« (cap. 3, 1). Nu, inima lui este așa de umplută cu dragoste față de filipeni, că el îi sfătuiește foarte prietenos și cu mult tact, ca pe lângă bunătatea pe care o aveau în inimă față de apostol, să facă tot posibilul ca să fie călăuziți de un singur gând. El spune: »Dacă este vre-o îndemnare în Hristos« (versetul 1). Aceasta înseamnă: dacă este adevărat că în inima voastră a fost gândul de a mă înviora, așa cum ați arătat prin darurile voastre. Și aceasta nu era o înviorare oarecare, ci una în Hristos. Filipenii nu au fost conștienți de faptul că prin mângâierea adusă apostolului făceau ceva pentru Hristos, așa cum Domnul Însuși spune în Evanghelia după Matei 25, 40: »Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai mei, Mie mi le-ați făcut.« Deci, filipenilor, dacă este la voi vre-o mângâiere în dragoste, adică, dacă în inima voastră este dragoste care se îndreaptă spre mine ca să mă învioroze în împrejurările grele în care mă aflu, dacă este vre-o părtășie a Duhului – nu o simplă părtășie, ci o părtășie lucrată de Duhul Sfânt -, dacă există simțăminte și vre-o îndurare înlăuntrul vostru, așa că inima mea este umplută de bucurie din pricina aceasta, nu vreți ca să faceți această bucurie deplină? Mai există un lucru »mărunt« care lipsește bucuriei mele: am auzit că voi nu sunteți una în toate privințele.

Vedem noi cât de prietenos și cu cât tact vorbește apostolul aici filipenilor? În scrisorile adresate Adunărilor din Galatia și din Corint nu găsim astfel de îndemnuri. Când starea spirituală este rea, așa cum era în cazul acestor Adunări, atunci Dumnezeu trebuie să pună lururile grave pe stâlpul infamiei. Dar aici, unde starea este bună, Domnul poate, spus cu tot respectul, să atragă atenția asupra lucrurilor de detaliu. Atunci poate deveni realitate ceea ce am citit în capitolul 1, 10, ca filipenii să deosebească lucrurile alese și să nu se mulțumească cu 90 de procente, ci să urmărească ca bucuria apostolului, da, bucuria Domnului cu privire la ei să fie deplină. Să fie atenți la comportarea lor ca credincioși unul față de altul. Dacă există vre-o lipsă de unitate, atunci s-ar putea să existe o cauză »adevărată« care i-a dat naștere. Probabil că tocmai prin râvna lor în lucrare au ajuns să nu fie una. Este foarte posibil să fie așa. În capitolul 4, 2 sunt numite două femei care nu au fost una. Ele au luptat împreună cu apostolul pentru Evanghelia (versetul 3). Însă prin râvna lor a luat naștere o neînțelegere, așa că nu s-au mai înțeles între ele și nu au mai avut același gând. Apostolul spune: dacă vreți să-mi faceți bucuria deplină, așa fel ca această bucurie să nu mai fie tulburată de nimic iar eu să nu mai am gânduri neplăcute cu privire la voi, nu vreți să fiți una în gândire?

Cum este posibil să fii una? Cum poate o mulțime de oameni neomogenă, care nu au legături naturale, să fie una? Cum pot oameni cu caractere diferite, din diverse medii de viață, cu descendență diferită, să fie una, să aibe aceiași dragoste, aceleași simțăminte, aceleași gânduri? Deoarece există o părtășie a Duhului, căci același Duh locuiește în inimile lor și acest Duh are numai o țință: să îndrepte pe credincioși să aibe o singură preocupare pentru inimile lor, pe Domnul Isus. Aceasta este cheia acestei scrisori și aceasta este cheia pentru rezolvarea problemelor vieții în care probabil ne găsim.

Aceasta este cheia și pentru următorul verset greu: »Nu faceți nimic din duh de ceartă, sau din slavă deșeartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși« (versetul 3). Cum poate avea loc aceasta? Cum poate un frate spiritual să privească pe un alt frate, despre care știe că nu este spiritual ci este firesc, mai pe sus de el însuși? Aceasta poate avea loc numai dacă învățăm să privim totul în legătură cu Domnul Isus și să trăim în așa fel în apropierea Domnului, ca noi înșine să dispărem complet. Dacă am trăi în apropierea Sa, în părtășie cu El, nu ar lumina atunci lumina, care este Însuși Domnul Isus, viața noastră și cu cât suntem mai aproape de El nu ne va iradia ea tot mai luminos? Atunci vom vedea de fiecare dată cât de slabi, de mici, de lipsiți de putere suntem în noi înșine și cât este de imposibil să facem ceva pentru Domnul prin propria putere. Cum vede Domnul Isus pe acest frate firesc de lângă mine? El îl iubește, El a dat totul

pentru acest frate. El a venit pentru El pe pământ și a mers la cruce pentru el, în acest loc îngrozitor al rușinii. De ce? Pentru că El a iubit pe acest frate?

Dacă vom privi lucrurile în acest fel și noi înșine vom dispărea complet, dacă Domnul este totul iar noi învățăm să privim pe frate cu ochii Săi, nu îl vom privi noi atunci mai pe sus de noi înșine și nu vom urmări noi mai mult interesele altora, decât pe ale noastre? Pentru aceasta este necesar să fim în apropierea Domnului Isus și să avem gândul care era în El atunci când a fost aici pe pământ. Ar trebui să privim acea desăvârșită bucurie de a se jertfi care L-a făcut să se coboare din cer pe pământ, care L-a făcut să meargă pe drumul cel mai de jos, pe El, Cel venit din înălțime. De ce a făcut Domnul Isus aceasta? Pentru că ne-a iubit! Și această dragoste, această adevărată dragoste divină vrea numai un lucru: să slujească și nu să I se slujească (Matei 20, 28). Firea proprie, eul, vrea să i se slujească. Ceea ce lumea numește dragoste este deseori numai egocentrism, egoism, vrea numai să primească. Eul ocupă locul central. Numai Domnul Isus ne-a arătat adevărata dragoste, o dragoste în care S-a dăruit în totul, în care S-a dezbrăcat de dumnezeirea Sa și S-a smerit devenind om, așa cum găsim aici. Acesta este felul de a gândi cu care ar trebui să întâmpinăm pe frații și surorile noastre. Vrem să ne ferim să studiem următoarele versete având ca țintă numai contemplarea slavei Domnului Isus, oricât de bogată și de prețioasă ar fi aceasta. Să reținem că apostolul scrie aceasta aici ca să ne îndemne, ca la fiecare cuvânt pe care îl găsim aici referitor la Domnul Isus să ne spună: acest fel de gândire să fie în voi. La fiecare pas de smerenie al Domnului, apostolul ne spune: tot așa trebuie să fie și felul vostru de gândire. Atunci vom deveni mici în ceea ce ne privește pe noi înșine, nu mai rămâne nimic din noi înșine atunci când vedem ce a făcut Domnul Isus și ce așteaptă apostolul de la noi sub călăuzirea Duhului Sfânt, și anume, să avem felul de gândire care l-a caracterizat pe Domnul Isus atunci când a venit din cer și a trăit aici pe pământ și în cele din urmă a fost ascultător până la moartea pe cruce.

Aici nu este vorba de suferințele Sale în lucrarea de ispășire de pe cruce, prin care ne-a împăcat cu Dumnezeu. În acest sens Domnul Isus nu poate fi un model pentru noi. În această privință El a fost unic. Duhul Sfânt nu ne poate niciodată îndemna să urmăm pe Domnul Isus în dăruirea Sa pentru păcatele noastre. Noi nu ne putem dăruia nici pentru păcatele noastre, și nici pentru păcatele altora. De aceea aici nu este vorba de suferințele pentru ispășire, ci de sentimentele inimi Lui care L-au făcut pe Domnul să meargă pe acest drum greu, întunecat. Acest fel de gândire trebuie să fie în noi. Aceasta așteaptă Domnul de la noi. El ni se prezintă și ne spune: vezi tu drumul Meu pe care am mers? Vreau să-ți dau putere, propria Mea putere, ca să înveți să mergi și tu pe el.

»Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu ...« (versetul 5, 6). Este important că apostolul începe aici prin a ne arăta pe ce treaptă deosebit de înaltă se afla Domnul Isus înainte de a se coborâ pe cea mai de jos treaptă. Vedem mult mai clar cât de mult S-a coborât, dacă mai înainte vedem cât de înaltă a fost poziția Sa. El a avut chipul lui Dumnezeu, sau cum spune traducerea engleză a avut »forma« lui Dumnezeu, adică natura Sa și ființa Sa erau divine. El era Dumnezeu, Dumnezeu Fiul; El era Cuvântul vieții, care era la Tatăl și care ne-a fost descoperit (1 Ioan 1, 1,2). El era Fiul Tatălui (2 Ioan 3), din veșnicie Fiu la sânul Tatălui, desfătarea Lui în toate zilele, veselindu-Se neîncetat înaintea Lui (Proverbe 8, 30). El era Dumnezeu, Fiul, care era obișnuit să poruncească legiunilor de îngeri, El, Creatorul, prin care s-au făcut lumile (Evrei 1, 2); care a chemat la existență toate lucrurile, care a vorbit, și s-a făcut, a poruncit, și a luat ființă (Psalmul 33, 9). Aceasta era Persoana despre care citim aici că S-a dezbrăcat. »El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob« (versetul 6, 7). El nu a considerat ca ceva de dorit faptul de a fi egal cu Dumnezeu, ca ceva care merită să-l răpești. De ce nu? Deoarece El era egal cu Dumnezeu, deoarece El era în chipul lui Dumnezeu, poseda natura și caracterul ființei lui Dumnezeu.

Când citim aceste versete ne aducem aminte de un alt om, de primul Adam. Ca și cum Dumnezeu ar spune aici: să fie în voi gândul care era în *ultimul* Adam. Dumnezeu privește la noi

și se întreabă dacă El vede în noi viața primului Adam, sau viața ultimului Adam. Ai tu ca model de viață pe întâiul Adam? Atunci îți voi spune ce a făcut întâiul Adam. El a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu! Diavolul a venit la Eva și a zis: dacă vei mânca din pomul acesta, vei fii ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul (Geneza 3, 5). Ea a ascultat mai bine de el, decât de Dumnezeu, căci ea privea ca pe ceva de dorit, a fi egal cu Dumnezeu. Adam s-a unit cu ea în acest lucru de apucat și s-a înălțat pe sine însuși. El *nu a luat* chip de rob. El era rob de la natură, dar a vrut să lapede acest jug de la el și s-a ridicat la rangul lui Dumnezeu, ca să fie egal cu El, mâncând din pom. El s-a înălțat pe sine însuși și a devenit neascultător până la moarte, căci a ascultat de diavolul. S-a împlinit Cuvântul lui Dumnezeu care spunea că dacă va fi neascultător, va muri. De aceea Dumnezeu l-a coborât așa de mult, așa cum spune în Evanghelia după Luca 14, 11: »Căci oricine se înalță, va fi smerit; și cine se smerește, va fi înălțat«.

Acesta este tabloul întâiului Adam; acesta este tabloul nostru. Noi ne-am întins spre ceea ce era Dumnezeu. Am vrut să devenim răpitori, ca să fim egali cu Dumnezeu, și prin păcat am devenit asemenea lui Dumnezeu, cunoscând binele și răul, dar în același timp am fost subjugați de cel rău. Am devenit conștienți că suntem goi, și ne-am ascuns de El. În felul acesta am devenit neascultători până la moarte. Aceasta este starea întregii omeniri, căci acest Adam mort a devenit tatăl și capul întregului neam de oameni.

Dumnezeu spune, acum a venit un al doilea Om. Dumnezeu a căutat mii de ani după acest al doilea, ultimul Adam. A privit (Psalmul 14), ca să vadă dacă este vreunul care să facă binele. A privit din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă era vreunul care-L caută pe Dumnezeu. Dar toți s-au abătut, nu era nici unul care să aibă pricepere. Până în momentul când a venit acest Om, pe care Dumnezeu L-a privit treizeci de ani și nu a găsit nimic în El care să fie în contradicție cu caracterul Său, care să nu fie în concordanță cu ființa Sa. După treizeci de ani s-a deschis cerul și Dumnezeu a spus: »Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea« (Matei 3, 17). El a spus aceasta despre Omul Isus Hristos, despre Cel ce avea chipul lui Dumnezeu și care S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob.

Ce înseamnă să ne dezbrăcăm de noi înșine? Să ne gândim la 2 Corinteni 8, 9: »Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat (căci avea chipul lui Dumnezeu), S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți«. El S-a făcut nimic, înaintea oamenilor și-a acoperit cu un voal slava Sa ca Dumnezeu. Desigur, El a fost Dumnezeu atunci când a fost aici pe pământ, tot așa cum a fost când era în cer; aici însă nu a fost în slava Sa divină oficială. Dacă ar fi fost așa, ne-ar fi nimicit pe toți, căci nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască. El a fost aici într-o stare de smerenie așa că rămășița lui Israel, când se va întoarce în viitor la Dumnezeu, când se va gândi la starea ei de necredință din urmă, va spune: »El nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă« (Isaia 53, 2). Numai ucenicii Lui credincioși au putut să spună mai târziu: »Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl« (Ioan 1, 14). Însă această slavă a fost numai din când în când vizibilă pentru cei credincioși; nu purta nici-o aureolă. Ca Om a fost aici în totul asemenea nouă. El a venit într-o fire asemănătoare cu a păcatului (Romani 3), cu toate că El nu a cunoscut păcatul, nu a făcut păcat și nu a putut fi ispitit prin păcat. Așa a fost El: Dumnezeu, care S-a dezbrăcat pe Sine Însuși ca să devină om. Față de noi a renunțat la slava Sa exterioară. Desigur Domnul Isus nu a renunțat la dumnezeirea Lui atunci când a venit pe pământ, așa cum spun din păcate unii oameni din zilele noastre. Cum ar fi fost posibil ca El, care este Dumnezeu Însuși, să renunțe la dumnezeirea Sa! Nu, El și-a acoperit cu un voal slava Sa numai cu privire la noi, ca să nu fim nimiciți.

El a venit la noi ca un om, în totul asemenea nouă. Dar nu ca om simplu! Ne-am fi putut imagina că aici pe pământ I S-a acordat pretutindeni locul dintâi. Atunci când Domnul Isus a intrat în propria-I creație nu putea să fie altfel decât că El era Întâiul născut din toată creația (Coloseni 1, 15). Creatorul a luat parte la propria Lui creație. Nu se cuvenea ca El să ocupe locul dintâi între creaturi? În El, prin El și pentru El au fost create toate lucrurile (Coloseni 1, 16). Însă

la exterior El nu a ocupat locul dintâi. Căci potrivit felului Lui de a gândi, care Îl avea, nu a vrut să fie cel mai mare dintre oameni. El Însuși spune: »Căci Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească ...« (Matei 20, 28). Ar fi fost de la sine înțeles dacă El, Creatorul tuturor lucrurilor, Domnul îngerilor, al împăraților și al oamenilor ar fi venit ca să se lase slujit! Dar El a venit ca El Însuși să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți! El spune ucenicilor Săi: »Căci care este cel mai mare; cine stă la masă, sau cine slujește la masă?« (Luca 22, 27). El, Cel pe care ei Îl numeau Domnul, era în mijlocul lor ca unul care slujea. Acestea nu erau cuvinte rostite cu ușurătate, căci cu acest prilej El S-a încins, a luat apă, S-a plecat pe genunchi și a spălat picioarele ucenicilor. Acesta era gândul care era în Hristos, acest fel de a gândi, de a se jertfi în totul pentru alții, de a renunța la Sine, de a nu se gândi la propriile interese, nici măcar la drepturile Lui de Creator, de Domn și Stăpân, ci numai la alții. Aceasta este dragostea. »Acest gând să fie și în voi!« El a luat chip de rob, El, Cel care în același timp a rămas Dumnezeu. El a spus, după ce Dumnezeu a căutat în zadar mii de ani după unul care să facă binele: »Iată-Mă că vin! În sulul cărții este scris despre Mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în înăuntrul inimii Mele« (Psalmul 40, 7, 8; Evrei 10, 7). El a luat de bună voie chip de rob. Aceasta dovedește că El este Dumnezeu! Dacă nu ar fi fost Dumnezeu, nu ar fi putut să ia chipul unui rob. Noi oamenii suntem de la natură sclavi, ori sclavi ai păcatului, ori sclavi ai lui Dumnezeu. Și îngerii sunt slujitori ai lui Dumnezeu; ei slujesc Domnului Isus. Nici ei, nici noi nu putem să luăm chip de rob, căci noi suntem deja sclavi. Ceea ce pentru un om este păcat, anume să-și părăsească starea, era la El o faptă divină de dezbrăcare de Sine. El, Cel care era Dumnezeu, putea să se descopere în carne (1 Timotei 3, 16). O Persoană cu chip de Dumnezeu și cu chip de rob! Poți tu să înțelegi aceasta? »Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl« (Matei 11, 27). Taina Fiului este de neînțeles pentru fiii oamenilor. Chip de rob și chip de Dumnezeu – ce opoziție! Și aceasta într-o persoană.

În felul acesta a mers El aici ca Om pe pământ. »Făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om« (versetul 7, 8). Nu era nici-o diferență în această privință. Nu a fost așa cum deseori se aude spunând, că El a avut chip de om numai la exterior, că El a fost Dumnezeu într-o mantie de om. Nu, El a devenit în chip desăvârșit om, om în adevăratul sens al cuvântului, cu trup omenesc, cu suflet omenesc și cu duh omenesc. El a flămânzit, după ce a umblat patruzeci de zile în pustie; a obosit și a fost însetat, atunci când a stat la fântâna din Sihar; a fost un Om în totul asemenea nouă. Un Om venit în chip asemănător trupului păcatului, dar Unul care nu a cunoscut păcatul și nu a făcut păcat. Aceasta este diferența – în rest în totul asemenea nouă. Așa a mers El aici pe drumul Său. Înfățișarea Lui nu a atras atenția asupra Sa, atunci când a fost în mijlocul mulțimii, cu excepția a ceea ce a făcut și ce a spus, însă la exterior a fost un om ca și noi. Nu era nimic deosebit de văzut la El, nimic care să ne atragă privirea (Isaia 53, 2).

Însă această dezbrăcare de Sine, această poziție de sclav nu era de ajuns. Dacă după treizeci de ani S-ar fi întors la Dumnezeu, Dumnezeu I-ar fi spus, Celui ce a fost Rob: »Bine, Rob bun și credincios ..., intră în bucuria stăpânului Tău« (Matei 25, 21). Domnul Isus S-ar fi putut întoarce în felul acesta înapoi, El nu ar fi trebuit să moară, căci El a fost fără păcat. Da, pentru noi moartea este ceva de la sine înțeles. »Plata păcatului este moartea« (Romani 6, 23). »Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată« (Evrei 9, 27). Dar El nu trebuia să moară. El nu a păcătuit. Pentru El nu era nici-o plată pentru păcat. Putea să se reîntoarcă la Dumnezeu și ar fi fost răsplătit pentru slujba Lui făcută cu credincioșie aici pe pământ. Ce s-ar fi petrecut cu noi atunci? Judecata ta și a mea ar fi fost cu mult mai îngrozitoare. Căci atunci când vom fi stat înaintea lui Dumnezeu și vom fi zis: nu am putut face altfel, diavolul ne-a înșelat (compară cu Geneza 3, 13), sau: am fost oameni mici, slabi, Dumnezeu a cerut prea mult de la noi, atunci Domnul Isus ne va fi spus (căci El va fi judecătorul: Ioan 5, 22; Faptele Apostolilor 17, 31): Eu am umblat treizeci și trei de ani pe pământ, în totul asemenea vouă. Nu am făcut niciodată ce nu a fost plăcut lui Dumnezeu. Aceasta ar mări acuzarea noastră și mai mult, căci El este dovada vie că în principiu omul ar fi putut să corespundă cerințelor lui Dumnezeu, dacă ar fi fost ascultător. Dar Domnul Isus nu a ocolit

moartea. El, Cel care S-a dezbrăcat de chipul Lui de Dumnezeu, după ce a luat chip de om, S-a smerit și ca om. În exterior găsit ca un om, S-a smerit și ca om a ocupat locul cel mai de jos, locul cel mai disprețuit. Vreau să atrag din nou atenția asupra esenței acestor cuvinte, prin care conștiința și inimile noastre să fie atinse. De ce sunt spuse toate acestea? Ca astfel felul de gândire care era în El, dându-Se pe deplin pe Sine și gândindu-Se numai la alții, pentru care a ocupat locul cel mai de jos, să fie și în noi! Felul acesta de a gândi era plin de dragoste și nu voia, nici nu putea să facă altceva, decât să slujească. O astfel de dragoste era în El și ea L-a făcut să fie ascultător până la moarte, da, moarte de cruce.

El a devenit ascultător, El, Cel care în cer niciodată nu a trebuit să fie ascultător. În cer nu putea ști din experiență ce este ascultarea. El era obișnuit ca *să fie ascultat*. El, Cel care a poruncit, și s-a făcut, care a vorbit, și a luat ființă. Legiuni de îngeri trebuiau să asculte de El. Însă El a venit pe pământ, și cu toate că era Fiu, a trebuit *să învețe* să asculte (Evrei 5, 8). El a trebuit literalmente să experimenteze în trupul Său ce înseamnă să ascuți; care erau consecințele cuvintelor: » Iată-Mă că vin! Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!« El a știut ce înseamnă aceasta. Căci El spune puțin mai înainte (Evrei 10): »Tu nu ai voit și nu ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.« El a vrut să se dea pe Sine ca jertfă; El, Cel care nu trebuia să moară, S-a întrupat în carne și sânge ca să poată muri (Evrei 2, 14). A venit ca om pe pământ, ca să devină ascultător până la moarte. A învățat aceasta în practica cea mai aspră a vieții. Nu într-o viață așa cum o avem noi, ci într-o viață în care Dumnezeu I-a arătat drumul care sfârșea pe cruce. El putea spune: »Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu forța, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu« (Ioan 10, 17, 18). Tatăl I-a dat o poruncă, și El a fost ascultător de această poruncă, ascultător până la moarte, căci Tatăl I-a poruncit să-Și dea viața, ca iarăși s-o ia. El a fost ascultător, căci era călăuzit de acest gând și pentru că S-a gândit la persoane care nicidecum nu erau demne de așa ceva și care nicidecum nu întrebau de așa ceva. Și frații și surorile noastre nu așteaptă totdeauna de la noi ca să ne dăruim pentru ei. După etalonul nostru ei nici nu au meritat totdeauna ca să fie priviți mai pe sus de noi înșine. Și totuși, întrebarea este nu dacă ei sunt demni, ci dacă noi suntem călăuziți de gândul Domnului Isus, care S-a dat pe Sine pentru tine și pentru mine atunci când nu era nimic atrăgător în noi înșine pentru care să fi mers cu plăcere la moarte. El a făcut-o pentru că Tatăl I-a dat o poruncă și pentru că El Însuși a avut dorința să-Și dea viața și prin aceasta să ne câștige pentru Sine. Aceasta este dragoste! »Gândul acesta să fie în voi, care a fost și în Hristos Isus.« Un fel de a gândi care sfârșește pe cruce, dacă trebuie.

Ști tu ce este crucea? Nu mă refer la cruce, ca loc unde a avut loc împăcarea noastră, ci la cruce, așa cum ea ar trebui să însemne în viața mea și a ta, căci aici este vorba de modele pentru noi. Și noi trebuie să ne luăm crucea și să urmăm pe Domnul. Și drumul nostru poate realmente, sau simbolic să sfârșească la cruce, dacă felul nostru de a gândi este asemenea aceluia al Domnului Isus. Mulți oameni au o cruciuliță care atârână pe perete în cameră, sau la gât. Crucea a devenit un simbol de onoare. Constantin cel Mare a spus că el a învins prin acest simbol. Dar aici crucea nu este o onoare, ci locul celei mai mari rușini. Domnul Isus a suferit crucea, nu a luat seama la rușine (Evrei 12, 2). În Galateni 5, 11 și 1 Corinteni 1, 23 citim despre cruce că este un »prilej de poticnire«. Da, crucea este un prilej de poticnire! Am vorbit în această săptămână cu o evreică despre Evanghelie și am observat din nou că oamenii, și în mod deosebit iudeii, nu vor să fie salvați de cineva care a atârnat pe cruce. Nu există ceva mai rușinos și mai disprețuitor ca și crucea lui Isus. Când Pavel a venit la corinteni, la cei înțelepți, care aveau păreri foarte bune despre ei, a zis: la voi, care credeți că sunteți foarte înțelepți, nu am putut veni cu înțelepciunea lui Dumnezeu, cu ceea ce conțin hotărârile lui Dumnezeu. V-am putut vorbi numai despre crucea disprețuită; despre Isus Hristos, și El răstignit (1 Corinteni 2). Noi însă propovăduim pe Hristos răstignit. Da, aceasta este necesar pentru oamenii care au păreri înalte despre ei; aceștia trebuie să facă cunoștință cu crucea aducătoare de dispreț, ca acolo să-și vadă propria nimicnicie.

Acesta a fost sfârșitul drumului Domnului Isus, dar nu sfârșitul. Crezi tu că Dumnezeu putea să-L lase acolo, în locul cel mai de jos, unde Domnul Isus Însuși a trebuit să spună: »M-ai adus în țărâna morții« (Psalmul 22, 15)? Crezi tu că Dumnezeu putea să-L lase în mormânt, după ce El a stat acolo trei zile? Imposibil! Nu ar fi zis Dumnezeu prin aceasta că Domnul Isus a meritat crucea și moartea, și că lucrarea Sa pe cruce a fost insuficientă? Dacă Dumnezeu a fost drept – și Dumnezeu este drept –, atunci ar fi trebuit să-Și arate dreptatea, înviindu-L pe Domnul Isus dintre cei morți, și El a făcut aceasta. »De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult (da, cine se coboară, acela va fi înălțat!) și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume« (versetul 9). Numele este în Scriptură expresia ființei unei persoane. Dumnezeu a exprimat în Numele pe care l-a dat lui Hristos, ce a găsit în El și prin aceasta I-a dat totodată autoritate peste toate. Acest Om, care a fost acolo în cele mai adânci adâncimi, înconjurat de lumea vrăjmașă, de un popor fără Dumnezeu, de satana și îngerii lui, care credeau că vor avea victorie asupra Lui, acest Om este înălțat peste toate. Înălțat peste lume și peste popoarele care L-au pironit pe cruce; înălțat peste satana, căci acum stăpânitorul lumii a fost aruncat afară (Ioan 12, 31); înălțat peste ceruri și peste pământ, peste toate ființele create. De ce? Pentru că S-a coborât atât de mult, Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult. Chiar și aici este o învățătură practică pentru noi. Dacă este în noi acest fel de a gândi, atunci noi nu vom suferi numai cu El, ci vom fi și proslăviți împreună cu El (Romani 8, 17). Dacă vom persevera, atunci vom stăpâni împreună cu El (2 Timotei 2, 12). Dar mai întâi vine răbdarea și suferința; Scriptura este foarte clară în privința aceasta. Cu cât este mai mult în noi acest fel de a gândi, care a fost și în El, cu cât am cunoscut mai mult locul de coborâre, cu atât mai mult vom cunoaște locul de înălțare împreună cu Domnul Isus.

El, Cel care a cunoscut cele mai mari adâncimi, a fost înălțat pe cele mai înalte înălțimi. Dumnezeu I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele *Isus* să se plece orice genunchi. Numele Isus este numele Omului disprețuit, înjosit, de pe pământ. Aici nu stă: *Hristos* (acesta este titlul pe care Dumnezeu I l-a dat ca Împăratul uns peste Sion; Psalmul 2, 6), ci: *Isus*. Și totuși: acest Nume de înjosire este totodată un nume care exprimă dumnezeirea Lui sublimă. Înainte ca Domnul Isus să se nască, îngerul a zis lui Iosif: »Să-I pui Numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale« (Matei 1, 21). El va mântui pe poporul *Lui*, aceasta este poporul lui Iehova. Isus înseamnă: Iehova este Mântuitorul (sau, Salvatorul). Iehova Însuși a venit la poporul Său: »Dumnezeu cu noi«, Emanuel (Isaia 7, 14). Dumnezeu a venit la poporul Său, ca să-l mântuiască de păcatele lui. Iehova, Mântuitorul poporului Său, a luat loc în mijlocul poporului ca Isus din Nazaret cel înjosit și disprețuit. Însă în același Nume Isus se va pleca orice genunchi. Genunchii se vor pleca înaintea Lui nu numai pentru că El este Hristosul, oricât de adevărat este aceasta, adică pentru că El a fost uns de Dumnezeu ca Împărat peste Sion (Psalmul 2, 6). Genunchii se vor pleca înaintea Lui și din cauza a ceea ce a fost El ca Isus, ca Om înjosit, al cărui fel de a gândi a fost așa de desăvârșit, că în cele din urmă a mers la moarte pe cruce. Acesta a fost Isus. În acest Nume, care spune totodată că El este Dumnezeu (căci dacă nu ar fi fost Dumnezeu, nu ar fi putut să se coboare atât de mult), se vor pleca toți genunchii. Cât de minunate sunt cuvintele prorocului Isaia în acest context. În Isaia 42, 8 Dumnezeu spune poporului Său: »Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea nu o voi da altuia« (compară cu cap. 48, 11). Însă aici ce contradicție aparentă! Aici Dumnezeu dă onoarea lui unui »altuia«. Aici este Dumnezeu, Cel care se numește pe Sine Însuși Mântuitorul cel veșnic (Isaia 43, 11), și El dă slava lui Aceluia care se numește »Domnul este Mântuitorul«, adică Isus. Cum poate să aibe loc aceasta? Căci acest Isus din Nazaret, pe care noi L-am desconsiderat, căci El nu avea nici frumuseță, nici strălucire ca să ne atragă privirile (Isaia 53, 2, 3), este Dumnezeu Însuși: Dumnezeu descoperit în carne (1 Timotei 3, 16). Dumnezeu cu noi. În Isaia 45, 21 – 23 Dumnezeu spune: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, singurul Dumnezeu care există. Vedem aici un Om, înălțat de Dumnezeu și proslăvit peste toate lucrurile, pentru care Dumnezeu cere tuturor oamenilor, tuturor îngerilor, diavolului și demonilor lui ca să-și plece genunchii înaintea Lui. Cum este posibil așa ceva? Pentru că acest Om este Însuși Dumnezeu, Dumnezeu

Fiul, care este în sânul Tatălui, și totodată – ce taină mare! - ca Om a fost proslăvit de Trinitate peste toată creațiunea.

El va primi onoarea de la cei ce sunt în ceruri, aceștia sunt cei credincioși, care acum sunt în Paradis, și îngerii care înconjoară tronul lui Dumnezeu. Toți Îi aduc închinare, Celui înălțat de Dumnezeu, și o vor face în veșnicie. Și toți care sunt pe pământ își vor pleca genunchii. Probabil în această sală este un necredincios care zice: cât de mult exagerați voi cu privire la Unul care a murit acum două mii de ani! Însă îți spun: tu îți vei pleca genunchii înaintea lui Isus din Nazaret! Dacă în seara aceasta te vei întoarce la Dumnezeu și vei primi pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău, atunci vei putea de bună voie să-ți pleci genunchii înaintea Lui. Dacă nu vei face aceasta, va veni un timp când *va trebui* să-ți pleci genunchii înaintea Lui. Dacă vei trăi momentul când Domnul Isus va reveni, atunci îți vei pleca genunchii aici pe pământ înaintea Lui. Atunci dușmanii Domnului vor părăsi castelele lor și vor cădea tremurând înaintea Lui (Mica 7, 17). Vor veni străinii și lingușindu-se I se vor supune (Psalmul 18, 44, 45; 66, 3; 81, 15). Cu lingușală, da, dar vor fi constrânși să îngenunche înaintea Lui, chiar și împărații (Psalmul 72, 10, 11). În al treilea rând este vorba aici de cei ce sunt sub pământ; textual se spune aici: subpământenii, aceștia sunt locuitorii din împărăția morților. Sutele de oameni care intră acum nemântuiți în veșnicie, vor fi în locul de plâns și scrâșnirea dinților. Va veni un timp când și ei își vor pleca genunchii, când vor deschide ochii la învierea celor nedrepti. Atunci vor sta înaintea marelui tron alb. Și pe cine vor vedea ei șezând acolo? Pe Isus din Nazaret! Căci toată judeca I-a fost dată de Tatăl (Ioan 5, 22, 27; Faptele Apostolilor 17, 31). Vor vedea șezând acolo pe Isus din Nazaret cel disprețuit, și în numele Acestui Isus vor trebui să-și plece genunchii. Vrei să aparții acestor oameni, tu, suflete nemântuit, care în această seară ești aici? Nu vrei ca acum să-ți pleci genunchii înaintea lui Dumnezeu și să-ți mărturisești păcatele și să spui că și tu ai nevoie de acest Isus, de acest Isus cel disprețuit, ca să devii mântuit? Atunci îți vei pleca de bună voie genunchii înaintea Lui și vei mulțumi Aceluia care este cel mai de preț pentru noi, și Căruia noi am fost cel mai de preț.

Însă noi ne vom pleca genunchii înaintea Lui nu numai pentru că El este Dumnezeu, nu numai pentru că este Iehova, Mântuitorul și Judecătorul, ci aici este și acest al doilea gând (versetul 11): Dumnezeu vrea ca orice limbă să mărturisească odată că Isus Hristos este *Domnul*. Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos, spune Petru poporului în Faptele Apostolilor 2, 36. Domn și Hristos. Aceasta nu este »Domn« cu sensul de Iehova, căci Isus nu a fost făcut Iehova. El este din veșnicie Iehova. Dar El ca Om a fost făcut de Dumnezeu Domn peste toate lucrurile. Toate lucrurile care sunt în cer și pe pământ au fost puse sub picioarele Lui. Aceasta este hotărârea lui Dumnezeu (Efeseni 1, 9, 10). Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos (Faptele Apostolilor 2, 36). Nu numai înaintea lui Dumnezeu Fiul, ci și înaintea omului Isus Hristos se va pleca orice genunchi și orice limbă va trebui să mărturisească că El este Domnul. Dacă ești un credincios, atunci poți deja acum în fiecare zi să-L mărturisești ca Domn al tău și să mergi pe drumul tău împreună cu El. Dacă ești încă un necredincios, atunci va veni un timp când limba ta va trebui să mărturisească că El este Domnul, Domn peste toate lucrurile, și Domn peste tine. Atunci Dumnezeu, Tatăl, va ajunge cu tine la ținta Sa și Își va primi onoarea de la tine, tu, cel care acum nu vrei să dai onoare lui Dumnezeu. Dumnezeu va fi totdeauna proslăvit în om, dacă nu prin mântuire, atunci prin judecată (compară cu Romani 3, 4 și următoarele versete).